

FÁBIÁN LÁSZLÓ

Tegnap reggel bemutatkozott a holnap

Egy erős eszme annak is kölcsönöz erejéből, aki cáfolja.

Marcel Proust

Tegnap reggel – 2020. november harmadikán – megfordult a fejemben, fölhívom Mengyán András barátomat, nyugtázom eszmei győzelmét: a multikulti valóban megérkezett Bécsbe – összesen öt halottal (az egyik merénylő is) és huszonzét súlyos vagy élettveszélyes sebesülttel; nem is túlságosan messziről, Drezdában, Nizzában már jelentkezett, késelések, lefejezések, lövöldözések „kulturális” gesztusaival; nem hívtam, mivel lehetséges válasza hangja nélkül is fülemben zsongtak, a tények – úgy tetszik – még most sem elég riasztóak, még lehet mismásolni, áttolni a „szélsőségesekre”, elhallgatni a kérdést: kik ezek a szélsőségesek, hogyan kerültek ebbe a helyzetbe, egyáltalán hogyan Európába, mi a céljuk, honnan származnak anyagi eszközeik (az ideológiai támogatást unalomig halljuk, „nyílt társadalom”, multikultúra, emberi jogok stb.); a nyílt társadalom ajtaján kopogtatás nélkül bezúdultak, sőt, meghívólevéllel érkeztek terroristák multikulturális kalasnyikovjaikkal, bombáikkal egyetembe, emberi jogaik (a magamfajta naivoknak egyelőre továbbra is különös, hogy a társadalom, hangzatosabban: az emberiség szabályait fölrugó köztörvényes bűnözőket milyen szinten kell jogilag kezelni) jóval nagyobb biztonságban vannak, mint az áldozatokéi, akiket – szemmel láthatólag – még a legalapvetőbb, az élethez való jog sem illet meg;

szeretnék élni azzal a joggal, hogy ne higgyek a politikusok vakságában, abban a sokszor hallható cinkos minősítésben, hogy nem látják a helyzet súlyosságát, annyira sem a várható még súlyosabb következményeket; tagadom, hogy ehhez joguk lenne, maguk mondtak le róla, amikor a *polisz* szolgálatába álltak, amikor felelősséget vállaltak választóik érdekeiért, netán jogérvényesítésükért, aminek fejében magukhoz ragadhattak bizonyos jogosultságokat, főként a képviselőt; talán nem túlzó a kijelentésem, miszerint ezt még a legostobábbja (elég nagy a verseny közöttük) is tudja, érti, ám a legrafináltabbja sem föltétlenül követi;

hanem akkor honnét ez a vakság? (politikusokról nem föltételezem, hogy Saragót olvasnának, vélhetőleg nem tartanák professziójukhoz méltónak) –

válaszom nemcsak nem különösebben eredeti, még azt sem mondhatom, hogy nincs átfödésben másokéval (ámbar nem érkelek mögötte tömegeket), egyetlen, némi tautológiától gyanús fogalomba tömöríthető: *globális kapitalizmus* (szerettem volna a jelzőt germanizmusos formába globál-lá rövidíteni, de még megvádolna valaki, hogy a német kancellár 2015-ös „meghívólevelére” célzok), mert hogy a kapi-

talizmus – szándékában mindenképpen – ab ovo globális, azazhogy: a *tőke* az, a tőke teszi/tette nemzetközivé a világot, kegyes indulójuk harsány kódája szerint;

miel tehát nem szerezhettek copyright-ot válaszomra, kénytelen vagyok/leszek csatlakozni azokhoz a szkeptikusokhoz, akik hasonlóképpen értelmezik a helyzetet, noha nem kizárólag abbéli indulatból, hogy nem részesülnek azzal a bőséggel a kapitalizmus „áldásaiból”, amilyen bőséggel napjaink politikusai kerek e világon – a nemzetközi nagytőke tudatos vagy öntudatlan ügynökei (gyakorta bolsevista neveltetésük ellenére, netán éppen annak okán); a kapitalista „szabadságjogok” legfontosabbika ugyanis a szabad (értsd: minden határon, a józan ész határán is átívelő) tőke- és munkaerőáramlás – kelettől nyugatig, északról délig, privát pechünk, hogy a metzópontba Európa található mint fölvonulási terület, mára inkább csak kulturális, semmint gazdasági hypertér, ámbár – és ezt már évekkkel ezelőtt kimondtam – derekas komprádorokkal (akkor egy fölkapott közgazda avétosnak találta, majd kicsivel később lelkes használója lett a fogalomnak), akik készséggel szolgálnak a legkülönbözőbb pozíciókból, persze, korántsem ingyen, de hát – ugye – Krisztus koporsóját sem...

szóval, ahogyan figyelem a bécsi események (na meg a korábbi hasonló) reflexióit, eltaknyolt megrendüléseit (fölöttik bennem a régi pesti vicc elmés szócsereje: „megrendelése”), igrumburgumjait, szemforgató frázisait, azonnali visszautogatásait politikai ellenfelekre (de hisz’ egy urat szolgáltok! – ripakodnék rájuk), ezt a komprádor-gyalázatot látom mindenfelől; fölöttébb tanulságos volt számomra az a televíziós vita, amely azon melegében (tehát tegnap este) reagált a történetekre – mintegy kikristályosítandó valami közös (hivatalos?) álláspontot – afféle egyikoldal-másikoldal kompromisszumot, amelyet okosan és tisztességesen háritott el magától Schiffer András, alighanem abból a megrázó tapasztalásából, hogy *nem lehet más a politika*, holott sürgetően másnak kéne lennie, semmi esetre sem a globalizáló nagytőke föltétlen kiszolgálásának – bújjék az bár kulturális, vallási vagy éppen jogi köntösbe, távol tartva magát kormányzati hurrá-optimizmusoktól, ellenzéki gátlástalan hisztériakeltésektől, sunyi hataloméhségtől; summázva: jogász létére is úgy véli, az igazság előbbre való a jognál;

magam – természetesen – szintén ekként, jóllehet, sem gazdasági, sem jogi föl-készültséggel nem rendelkezem, mindezeket csupán természetes erkölcsi érzékkel, (lám, bevallottan naiv) írói felelősségtudattal, egy árokásásban jeleskedő ország lehangolt (harsogó szélsőségektől undorodó) polgáraként, és szabadgondolkodóként (aminek az égvilágon semmi köze semmiféle liberalizmushoz, annál inkább mások korrekt véleményének tiszteletben tartásához) közelítem, elidegenedve a *nagy-elbeszélések* alattomos hazugságaitól, téblábolva a társadalmi együttérzés romjain, a *megalázottak és megszorítottak* pártján, szüntelen dohogva a politikát tudatosan kompromittáló demagógiák olykor lendületes térhódításai miatt, az eltömegesedett szolgáló áldemokratikus hivatkozások miatt (amelyben a demokrácia a hülyék rémuralmaként jelentkezik), a szavak és jelentéseik szemérmetlen cserélgetésétől, mintha a jelentés nem a szóhasználat szabálya lenne, és mindegyre riadozom a „fönnttartható

fejlődés” sumák dogmájától (a kontrollálatlan tőke mindent fölélő, totális környezetpusztításától); önvallomásképpen elárulhatom, aggályaim a legkevésbé sem újkeletűek, az állampárt tökéletes közösségi hivatkozásai, totalitárius trükkjei (internacionalista hazaárulása – teszem azt) szememben az ugyancsak vicc szerinti átmenetet képezte – a kapitalizmusból a kapitalizmusba;

a pénz elátkozott vagy éppen dicsőített hatalmát – azidőtt bolsevista komprádorok artikulációjában –

szeretném félreérthetetlenül leszögezni, hogy a szakadatlan „demokratikus” süketelések a partikuláris vagy totális személyiségjogokról szándékosan elhallgatják azt az alapföltételt, miszerint efféle igényei kizárólag élőknek lehetnek, a legyilkoltaknak mindegy, mint a szentesi halottnak, miként a szólás tartja, piárjuk is mindössze addig, amíg a gyözőknek érdekében áll;

*

ezt az alkalminak tetsző kifakadást (jaj, nagyon nem az, nagyon régről átgondolt!) ezúttal nem zsenyei íróasztalomnál fogalmazom, amely fölélő fölpillantva az aradi tábornokok arcképeit látom, talán önkéntelenül tűztem oda, talán elemi distinkcióból erkölcs és jog között, netán magatartás-ideálként, netán személyes tisztelgésné, nos, ezúttal valóban nem az ő súlyos tekintetük alatt, ám föltétlenül ismét rájuk is gondolva a közeli gyásznap késztetésére, haláluk miatt azt a Bécset (dehogy azt! nem lehetek ennyire történelmietlen) semmi estre sem kárörvendve szemlélve, amely most konkrétan átérezhette a rettenetet, amelyben már sem jog, sem erkölcs nem parancsol, csak a reménytelen félelem hatalmaskodik, aminek valóságosságát a kancellár maga relativizálja szánalmas mitmacholásával, meg a formális diplomáciai gesztusok, amelyek semmiképpen nem szeretnék megsérteni a globalista nagytőke mindenek fölött álló érdekeit (Németország – teszem azt – tovább reménykedik, hogy Kis-Ázsiába kihelyezett pénzeit visszakaphatja, vagy ha mégsem, legalább a veszteséget minimalizálhatja), azaz dehogy fordulunk minden lehetséges eszközünkkel a vaha-bita imperializmus ellen, még megtaláljuk sérteni fegyvergyárosaink hűségvesztő körét;

igen, a szem forog; olyannyira, hogy már ki is fordult üregéből, ez többé nem a tisztánlátás hiánya, ez már a teljes vakság –

az egykori magyar miniszterelnök – tudatosítván magában a vereséget – világgá kiáltotta. „csapataink harcban állnak”; a mi csapatainkról viszont egyelőre ez a lemondó szólam sem hangozhat el, mivel nincsenek csapataink, és minden módon tagadjuk, hogy harcban állunk, nem is ellenféllel, hanem kíméletlen ellenséggel, valamint a vele bármilyen alkura kész árulókkal, lelketlen ügynökökkel, eszmei légtornászokkal, a karvalytőke mindennemű lovagjaival (fennkölt lovagkeresztjeikkel egyetemben); *A bomlás kézikönyvét* jó néhány évtizede megírták, egy ideje explicit illusztrációival szembesülünk, oda sem bagózzunk a tárgyi bizonyítékoknak, föllengzős a szólás, hogy a tények makacs dolgok, egy ideológiákkal rohasztott világban

szinte semmi jelentőségük, a csillagok közül is mindössze a vörös csillagot nem sikerült – átmenetileg sem – lehazudni az égről;

csapataink, de mi elmagányosodott partizánok sem állunk harcban, az értelmiség – örömet vagy kényszeredetten, lényegében mindegy – behódolt/behódol az egyetemes kútmérgezésnek, gondtalanul, lelkipurdalás nélkül marad le a találkozásról az „eszmebarikádokon”; a szólásszabadság közösségi alapelve kötelezettséget foglal magába, a fölszóamlás kötelezettségét a visszásságokkal szemben, előbbre való a sajtószabadság aktualizált jogi formáinál; megfontolásul idecitolom Emil Cioran konklúzióját: *A szabadság számomra annak joga, hogy pogány lehessek. Nem tudnék olyan államban élni, ahol létezik hivatalos filozófia. Én vérmérsékletemnél fogva eretnek, mi több pártütő vagyok. A szabadság számomra nemcsak annak lehetősége, hogy másként gondolkodjam, hanem hogy ennek ellentmondásait is kényszer nélkül megélhessem. Ahol nincs szabadság, ott leplezni kell a belső ellentmondásokat, és ez felborítja az ember belső egyensúlyát. Úgy is mondhatnám, hogy a szabadság az egészség egyetlen formája.*

Én bizony olyan államban élek, ahol van hivatalos, no, nem filozófia, de ideológia, de talán ennek ellenére szabadon kijelenthetem: tegnap bárgyún, szemlesütve találkoztunk lehangoló jövőnkkel...

